

## Zgodba občinskega otroka

Andrej je vedel, da ga ima stari učitelj rad, vendar pa je bil preboječ, da bi se mu bil ob koncu ure zahvalil. Nikdar se ni učil z besedami izražati svojih misli in svojih čustev. Mati je malokdaj govorila in če je Milada kaj povedala, jo je bilo treba samo poslušati.

»Tu ostani!« mu je zaklical učitelj, ko se je hotel po pouku izmuzniti iz razreda. »Veseliti se moraš, kadar prideš v šolo in ne kadar greš domov!«

ne boš zjutraj nikdar zamudil prve ure, dobiš od mene nove čevlje!«

Cez osem dni je imel Andrej lepe, nove čevlje. Nobena prošnja in nobena grožnja občinskega pastirja ga ni zmotila, da ne bi bil prišel zjutraj točno v šolo.

Vinska, hčerka občinskega pastirja, ga je videla, ko je z novimi čevlji prišel domov.

»Kje si jih ukradel?« je vprašala in otipala mehko, trdno usnje.

»Učitelj mi jih je podaril!« je ponosno odgovoril Andrej.

Vinska se je zaničljivo nasmehnila:



Andrej je pokimal. Saj učitelj ni mogel vedeti, da je moral Andrej doma trdo delati za Virgila in njegovo ženo in da so ga le neradi puščali v šolo.

Učitelj je pazljivo motril občinskega otroka — tako so ga vsi imenovali, ker je občina skrbela zanj in plačala Virgila, da mu je dajal hrano in prenočišče. Deček je bil videti kakor da se ni nikoli v svojem življenju zasmeljal — in umazana obleka in strgana je kar visela z njega. Čeprav so bili jesenski dnevi že mrzli, je bil Andrej še zmerom bos.

»Pojdi zdaj!« je rekel učitelj, »in če boš osem dni redno prihajal v šolo in

»To je tako, kakor da ne bi bil ničesar dobil!« mu je dejala. »Kaj ne veš, da je gospod Bohumek čarodej? Tri dni je mrtev ležal v krsti in potem je spet oživel. Le pazi, bedak, on podarja same začarane stvari, kakor so ti tvoji čevlji, ki drugo jutro izginejo in jih ni več!«

Andrej jo je z odprtimi usti poslušal. Učitelj, ki je bil tolikanj dober z njim, je bil čarovnik? Niti sanjalo se mu ni, da Vinska laže.

Ko se je ubogi Andrej drugo jutro prebudil, ni bilo čevljev več!

Odslej ni bilo moči pripraviti Andreja, da bi šel še kdaj v šolo. Nobena grožnja in tudi najhujši udarci niso pomagali. Pa tudi za pastirja in njegovo

ženo ni hotel Andrej več delati. Vse dni se je le potepal po uncah. Vsak dan je nekaj ur pomajkoval okoli grauu in oprezoval, ali ne bi morala kje zagledati Milade.

Lepega pomladanskega dne je dobil grajska vrata široko odprta. Počakal je nekaj časa in zdajci se je pripeljal iz grauu teta grajska kočija. V vozu sta sedeli grascakinja in Milada. Tekel je pred vozom, konar so ga nesle noge in pri ovinku je počakal.

»Andrej! Andrej!« je zavriskalo dekletce, ko je spoznalo bratca, potem pa je vroče zahtevalo in se naslonilo na grascakinjo, ki jo je ljubeče susnila k sebi in jo tolažila, a Milada je venomer ponavljala: »Obogi Anarej, ljubi moj Andrej!«

Anarej je za trenutek obstal kakor okamenel; in zdaj je mahoma zaslutil, da se Milada za oetj časa ali pa morda za zmerom odpravija iz vasi. Hotel ji je — njej, ki je bila edini clovek, ki ga je imel na tem svetu rad — napraviti veselje. Tekel je zraven kočije, pačil obraz in prekucaval kozolce, aokier se ni sestrici zjasnil obraz in se ni iz kočije razlegal njen ljubki, veseli smeh...

Ko se je Andrej naposled, ves utrujen in upehan, ustavil vrh griča, bi bil najrajši umrl od žalosti. Milade ni bilo več! — Tedaj je zagledal zraven sebe, mlado, drhtečo jerebico, ki je nepremično gledala v zelene oči velike mačke. Bila je videti kakor okamenela od strahu. Andrej je za trenutek pozabil svoje bolečine, zgrabil pest prsti in jo zagnal za mačko. Potem pa je zaslišal svoje ime in že je stal učitelj Bohumek zraven njega.

»Ti nepridiprav, torej tudi živali mučiš. Samo slabe stvari se sliši o tebi! Kaj misliš, kaj bo iz tebe, če bo šlo to tako naprej?!«

In Andrej je pogledal možu, o katerem mu je bila Vinska povedala, da je čarovnik, ponosno v oči; nepopisna jeza ga je zgrabila, da ga kliče ta slepar, ki mu je bil čevlje samo podaril, da mu jih je lahko drugo jutro spet vzeli, na odgovor, in zakričal:

»Tat bom postal — kaj drugega?«  
(Dalje prihodnjič)



## Hrapave roke

(Francoska pravljica)

Živela je nekoč deklica in klicali so jo za Slavico. Bila je pa tako čista kot bela mačica. Celo v šoli si je znažila roke in nohte, vrat in lica.

Kadar ji je rekla mati, naj odnese pepel na smetišče, je obula na svoje žametne ročice rokavice, zavila je pepel v papir ter ga vzravnan kot sveča odnesla do jame. Tako zelo se je bala, da se ne bi umazala! Mati se je kaj pogosto razjezila zaradi tega, govoreč: Slavica, Slavica, pri delu clovek ne more biti čist, drugače pač.



Ena skrb pa je zelo mučila Slavico: očetove roke so ji bile tako neprijetne, ker so bile velike, močne, rdeče, žuljave in polne gub in brazd. Včasih je Slavica opazovala te roke, pa ji je bilo kar nerodno. Zakaj vsakokrat se je spomnila belih in gladkih rok svojega učitelja. Nikakor ni mogla razumeti, kako to, da so prav roke njenega očeta tako grde in hrapave.

Ker jo je to zmerom bolj in bolj skrbelo, se je napotila do svoje stare tetke ter jo žalostna vprašala:

Kaj naj storim, da mi ne bodo očetove roke tako neprijetne?«

»Vzemi to-le volno, pa spleti svojemu očetu rokavice«, je rekla tetka in ji podarila cel klobčič volne.

Čez štiri tedne je stopila Slavica pred očeta, mu ponudila par belih rokavic ter ga prosila:

»Natakni, oče, to lepo stvarco na svoje hrapave roke.«

Oče se je samo nasmehnil, zmajal z glavo in dejal:

»O ti prismođa moja draga, moje roke morajo trdo prijeto za delo. V take ovoje tišče svoje roke samo gizdalini in lenuhi.«

Tedaj se je Slavica še bolj razžalostila. Odšla je k modremu starcu, ki je

stanoval na koncu vasi ter ga vprašala »Kaj naj storim, da mi hrapave roke mojega očeta ne bodo tako odvratne?«

»Vzemi ta-le prašek«, je svetoval starrec ter ponudil deklici škatlico praška, »ter natrosi vsak večer žlico tega praška v očetov umivalnik.«

Sedem dni je Slavica vsak večer natrosila praška v očetov umivalnik, potem pa je nekega večera dejal oče po umivanju: »Le zakaj me tako peče na vratu in rokah? Kaj je voda prevročča?«

A roke se niso izpremenile. Temne orazde na dlani so res postale nekoliko svetlejše, a dlani in prsti so ostali prav tako trdi, roženi in hrapavi.

Hudo je bilo Slavici kot še nikoli poprej, pa se je napotila ter poiskala premeteno starko v vasi. Vprašalo jo je: »Kaj naj storim, da mi hrapave roke mojega očeta ne bodo več tako zoprne?«

»Vzemi to-le mazilo«, je svetovala modrijanka ter ji izročila pločevinasto škatljico, »pa namaži z njim svojemu očetu vsak večer roke. Toda skrivaj!«

Osem noči se je plazila Slavica opolnoči okrog spečega očeta ter mu mazala trde dlani. Vsako jutro pa, ko se je oče prebudil, se je togotil:

»Kakšna prešmentana mast pa se je prišla mojih rok?«

A roke se niso niti malo izpremenile. Zdelo se je, da postaja polt res nekam svetlejša, a dlani in prsti so ostali prav tako trdi, roženi in hrapavi.

Tedaj se je Slavica zjokala, se vrgla materi v naročje in vprašala: »Mati, ali mi lahko poveš, kaj naj storim, da mi očetove hrapave roke ne bodo več tako neprijetne?«

Mati pa se je nasmehnila, dala Slavici pločevinast lonček ter rekla: »Vzemi ta lonček, odnesi ga v tovarno, kjer dela tvoj oče.«

Tedaj je ta mala, občutljiva gospodična prišla lonček z dvema prstkom za ročki in odšla proti tovarni. Precej časa ji je bilo treba, da je našla svojega očeta. Dvajset stopnic jo je vodilo globoko pod zemljo, kjer je nazadnje opazila svojega očeta.

Z očetovim srajco, zavihanimi rokavi in bosimi nogami je stal oče pred veliko kamenito pošastjo, ki je žarela iz nje peklenska vročina. Zdaí na zdaj je potegnil oče iz pošasti veliko železno ploščo: veliki ognjeni jeziki so planili iz ognjenega žrela ter hoteli oblizniti nje-nega očeta. Ali njegove roke so neustrahšeno zgrabile lopato in nametale premoga tej veliki pošesti v goreče žrelo.

In potem so očetove roke spet zaprle to veliko razbeljeno železno ploščo.

Slavica je odrevenela od strahu: njen oče dela v peklu.

Prestrašena se je zdrznila, ker je fabrika zažvižgala iz železne cevi. Oče pa je mirno pogledal na svojo uro, otrl si je znoj z lic, zasukal je počasi majhno kolo in — zgoraj se je v železnih žilah, ki so se iz pošasti stekale v zidove, oglasilo neko pretakanje in cvrčanje. Potem je zgoraj zagrmelo in zabobnelo, kakor bi se hotel sesuti strop.

»Kaj slišiš, kako delajo stroji nad nama? Tvojega očeta poslušajo kot sužnji. Jaz jih krotim!« je dejal človek s hrapavimi rokami in vzel lonček z jedjo iz hčerkinih rok.

Še tisti večer je Slavica razumela, zakaj so očetove roke tako hrapave in trde. Niso ji bile več neprijetne, marveč dobre. Zakaj njih temne, nabrekle dlani in rdeči, raskavi prsti so ji pripovedovali pravljico o peklu, ki ga kroti njen oče s svojimi močnimi rokami kakor car iz pekla. (Priredil Jože Kovač).



## Kako je Bramin dvakrat rešil svojo glavo

(Indska pravljica)

Zivel je nekoč v neki indski vasi siromašen bramin z imenom Harisarman. Zelo siromašen je bil in trpel je silno lakoto z vso svojo veliko družino. Naposled se mu je vendarle približno nasmehnila sreča. Dobil je službo pri bogatini Stuludati, njegovo ženo pa je vzel bogatin za služkinjo.

Nekega dne je Stuludata priredil bogato pojedino, zakaj njegova hči se je možila. Nasproti razkošne bogatinove palače je sedel na pragu svoje bedne kočee Harisarman ter opazoval, kako prihaja vse polno gostov, prijateljev in sorodnikov bogatega Stuludate.

»Vendar že — « je pomislil bramin. »Tudi jaz se bom spet enkrat do siteda najedel, a mogoče bo tudi za moje otroke kaj ostalo.«

Žal pa je pojedina potekala brez nje-ga in ni ga bilo, ki bi se bil spomnil siromašnega bramina. Kako tudi?

Ves obupan pa je na večer dejal bramin svoji ženi: »Vem, žena, da nisem bogve kako pameten in da me zaradi

tega in zaradi mojega siromaštva ne marajo videti. Sem pa premeten, napravim se za čarovnika. Veš, žena, ob ugodni priložnosti pošepetaj gospodarju, da sem v čarovnji velik mojster, da malo takih!«



Vso noč je bramin premišljeval to svojo namero. Zjutraj pa je vstal, ukradel ženinovega konja iz hleva ter ga skrnil na pripravno mesto. Svatje so opazili tatvino ter začeli vzdihovati in kričati. Stuludata je vprav obupaval, saj pomeni ta kraja nesrečo za mladi par. To je slabo znamenje. Iskali so na vse pretege, konja pa niso našli.

Tedaj pa je služkinja pošepetala gospodarju:

»O, gospodar! Zakaj ne pokličeš mojega moža? Velik modrijan je, izkušen čarovnik, iz zvezd zna razbrati najbolj zapletene uganke. On ti najde konja, kot bi mignil. Pokličí ga!«

Poklicali so Harisarmana, ki je ponosno in očitaje pogledal Stuludato: »Kadar pijete in se gostite, vam jaz nisem prav nič mar. Ob prvi nesreči me pa takoj pokličete. Česa želiš?

»Oprostí, čestiti stavec, in pomagaj nam!« mu je ponižno dejal gospodar in razložil vso nesrečo.

Harisarman je sédel na ledino, dolgo premišljeval ter risal v prah neke črte in like, naposled pa je vzkliknil:

»Konj je na meji posestva, natanko južno od tod. Tatu, ki ga je ukradel, ni več tamkaj. Tecite in privedite konja!«

Seveda so konja res našli in dovedli. Bramin pa je živel odslej pri bogatinu kot v devetih nebesih. Zakaj Harisarman je postal čarovnik.

A glas o njegovi modrosti in čarovništvu se je naglo razširil. Celo radža sam na svojem dvoru je zvedel za modrijana, ki ga ima Stuludata pri sebi. Prav takrat mu je bilo ukradeno mnogo nakita in mnogo zlata. In ker tatu niso mogli najti, je radža zapovedal, naj privedejo znamenitega bramina čarovnika. Ta se je seveda silno prestrašil. Preklinjal je dan, ko se je bil napravil za čarovnika.

Dovedli so ga in zaprli do jutra. Močna straža je varovala vrata. Od samih skrbi bramin seveda vso noč ni zatisnil oči.

Na dvoru pa je bila neka ženska, ki ji je bilo ime Glavica. Tudi ta vso noč ni spala. Ona je bila ukradla nakit in zlato, pa se je bala zdaj, da bo bramin pokazal nanjo in dejal: »Ta-le je ukradla nakit!« In ko so stražniki zaspali pred vrati bramina, se je splazila Glavica k vratom ter pritisnila svoje uho na ključavnico. Poslušala je, kaj dela dela bramin. Harisarman pa je bdel in ves preplašen hodil po sobi gor in dol ter vzdihoval:

»O moja nesrečna glavica, ti moja prešmentana glavica, zdaj le prenašaj vse to gorje, kmalu te doleti pravična kazen! O ti prešmentana glavica, zakaj si si to izmislila?«

Bramin je mislil seveda svojo nesrečno butico, ženska Glavica pa je mislila, da je bramin uganil tatico, njo. V strahu je vdirla v braminovo sobo ter poklenila predenj.



»Prizanesi mi, nesrečni Glavici. O bramin, vse, kar imam, ti dam; dragulji pa so zakopani v vrtu pod jablano.«

Od nenadne sreče je Harisarman ves vzrastel: ukazal je Glavici, naj mu prinese dragulje, kolikor jih je pridržala

zase, zjutraj pa je povedel radžo na vrh pod jablano.

»Lopov je nekaj dragocenosti odnesel, druge pa je zakopal tu pod jablano. Lopov je zbežal čez mejo; zadovolji se s tem, kar izkoplješ izpod jablane.

Radža je bil srečen in je bogato obdaroval bramina.

Ta velika sreča pa je izzvala pri ljudeh zavist. Veliki vezir je dejal radži, da je ta čarovnik bržkone slepar in goljuf; novič naj preizkusijo njegovo modrost.

Radža je slušal. Naslednjega dne je zaprl v neko posodo žabo, poklical bramihja ter mu velel, naj ugane, kaj je v posodi. Če ne ugane, mu bo slaba predla. Harisarman je zadržtel in v tistem hipu se je spomnil svojih otroških let in svojega očeta, ki ga je neprestano klical za žabico. Spomnil se je te podrobnosti kot človek, ki stoji na morišču in mu bodo čez nekaj hipov odsekali glavo.

In je začel tarnati nad samim seboj: »O ti žabica, žabica, vidiš, kam si zšla? Kdo bi si bil mislil, da bo ta-le skrivnostna posodica tvoj grob!«

Radža je bil premagan, obsul je bramina s cekini in častjo, izpustil ga je domov, da v miru preživi svoja stara leta.

## Henri Dunant, mož, ki je stregel bolnemu sovražniku

### Kako so ustanovili Rdeči križ

Kdo izmed vas ne pozna Rdečega križa na belem ozadju? Vsi veste, da pomeni ta križ pomoč in nego bolnim in ponesrečencem. Morda mislite, da je bilo že od vseh dob tako, da smo pomagali bolnim ljudem in da smo negovali ranjenega sovražnika prav tako kakor vojaka iz naše čete. Vendar pa je preteklo komaj sedemdeset let, kar se je to prvič zgodilo. Vsak ranjeni vojak, ki so ga od l. 1864. pobrali sovražniki in nesli v bolnišnico, se mora zahvaliti za svoje življenje Švicarju Henriju Dunantu. On je izpremenil besede »ljubite svoje sovražnike« v dejanje. Ta dobrotnik človeštva je ustanovil »Rdeči križ« in kot znamenje te ustanove je vzel obrnjene barve svoje dežele. Švicarska zastava je rdeča in ima v sredi bel križ, Dunant pa je vzel križ kot znamenje miru in sprave in se z barvami obenem spomnil svoje domovine.

Henri Dunant je bil potomec stare

švicarske rodbine, ki je že od nekdaj skušala lajšati trpljenje ljudi. Rodil se je l. 1828. Z 18. leti je postal član Društva slepih, obiskoval je bolnike in bedne in skušal olajšati njihovo bedno usodo. Kot 21-letni mladenič se je ne-



prestano ukvarjal z mislijo, kako bi ustanovil društvo, ki ne bi priznavalo razlike narodov, dežel, držav in ver, ampak bi mislilo edino na to, da je treba pomagati človeku. Ko je izvedel Dunant, kako je hrabra Angležinja Florence Nightingale med angleško-rusko krmsko vojno rešila tisočim ranjenim vojakom življenje, je sklenil, da se kot samaritanec udeleži avstrijsko-francoske vojne. Po bitki pri Solferinu (l. 1859.) je spisal knjigo o trpljenju ranjenih vojakov, obenem pa je tudi opisal, kako slabo je poskrbljeno na fronti za nego in varstvo bolnikov. Predlagal je, da bi morali sovražnega vojaka v trenutku, ko ranjen obleži, sprejeti za svojega in mu prav tako pomagati, kakor pomagamo svojim. To je bila popolnoma nova misel in zbudil je z njo veliko pozornost. Tedanja nemška kraljica in francoski cesar Napoleon III. sta se zanimala za Dunantovo idejo in po mnogih ovirah je prišlo l. 1864. v Ženevi do znamenitega sklepa, ki je pod imenom »ženevska konvencija« pretresel svet. V tej ženevski konvenciji so sklenile evropske in mnoge izvenevropske države, da bodo stregle ranjene in bolne vojake v vojni brez razlike njihovega državljanstva in da bodo ščitile zdravnike, streljnice in strežaje, ki bodo opravljali svoj posel na raznih frontah. Prav tako so sklenili, da nihče ne sme obstreliti zgradbe, ki nosi znamenje Rdečega križa.

Za ta sklep smo dolžniki Dunantu. Ko je dosegel svoj cilj, je delal nepre-

stano na tem, da bi izboljšal ustanovo in jo razširil. Žrtvoval je vse svoje imetje, da je lahko uresničil ta načrt. Dolga leta je živel v pomanjkanju v majhnem kraju v Švici, dokler ni leta 1901. dobil Noblove mirovne nagrade kot priznanje za svoje delo. Ta nagrada mu je omogočila, da je udobno preživel zadnja leta. Umrli je l. 1910.

Jože Kovač:

## Otrok spet izprašuje

»Mati, kdo je jablane zasadil, da jih je kar poln ves vrt?«  
— Stari striček jih je vsadil, preden ga je vzela smrt. —

»Mati, kdo jih zdaj neguje, zdaj ko strička nič več ni?«  
— Striček sina je naučil, sin vrtnar jih zdaj goji. —

»A kakó, da so tak polne jabolk, to bi vedel rad?«  
— Jih je pač vrtnar pobožal, ko bila je še pomlad. —

»A ko bodo dozorele, kaj napravil bo vrtnar?«  
— No, vrtnar jih bo natrgal ter nabral za sto košar. —

»O — pa jih domov ponese ter otrokom razdeli!  
Dosti bodo jih imeli sto košar za tristo dni.«

— Ne, moj fantek, ti se varaš, nič ne bo vrtnar dobil. Jablane so last gospoda, zanj jih je vrtnar gojil. —

»Mati, mati, ne razumem, ne razumem teh besed... Človek dela, a ne zase — čuden, čuden je ta svet!

Stari striček jih je vsadil, potlej jih je sin gojil ter spomladi jih pobožal — kdo si zdaj bo sad lastil?«

— Jablane so last gospoda, zanj jih striček je sadil. Jabolka so vsa njegova, sto košar jih bo dobil. —

»Ne razumem, ne razumem... A še to povej: Zakaj?«  
— Ko boš velik, boš razumel. Pojdiva domov sedaj! —

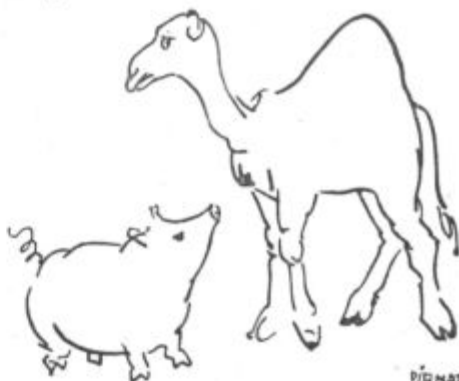
## Velblod in svinja

Indska pravljica

Velblod se je baharil pred svinjo zaradi svoje velikosti, toda svinja je pomembno odvrnila: »Časih je bolje biti manjši.«

»Če mi to dokažeš,« pravi velblod, »ti podarim svojo grbo.«

»Jaz pa dam svoj rilec, če mi dokažeš, da je bolje biti večji,« zagode svinja.



P. R. MAT

»Velja,« reče velblod in se zasmee.

Prišla sta mimo vrta, ki je bil ograjen z visokim zidom. Velblod, ki je zaradi svoje velikosti videl čezenj, ja zapazil na drevju krasno sadje in ga je jel obirati.

»Sem že dobil stavo,« je rekel. Ali zdaj vidiš, da je bolje biti velik? Kar sem z rilecem!«

»Le počakaj še malo,« zagode svinja.

Prišla sta do drugega vrta, ki je bil obdan s tako visokim zidom, da se tudi velblod s svojim dolgim vratom ni mogel čezenj iztegniti. Toda pri tleh so bila majhna vrata. Svinja jih je z rilecem odrinila, zlezla skoz nje in pojedla sadje, ki je ležalo po tleh.

»Ha-ha!« se je zasmejala. »Ali zdaj vidiš, da je bolje biti majhen? Kar hitro mi daj svojo grbo!«

»Prav,« je odgovoril velblod. »Ti me ni rilec, jaz tebi grbo. Ali pa drug drugemu nič. Nihče izmed naju ni stave dobil. Tudi izgubil je ni nihče. Vsaka reč na svetu ima dve plati. Časih je bolje biti majhen, drugič pa večji.

Svinji je ostal rilec, velblodu pa grba in še do danes nisem videl velbloda brez grbe in svinje brez rilca. Morda vi?



# Kaj pišejo Jutrovčki?

## Naš Kralj

Pozdravljen kralj naš Aleksander, pozdravljen mili naš vladar, ti vzklikamo pristrčno vdani, proslavljajoč tvoj slavni dan.

Slovenci, Srbi in Hrvati, ie Tebi vdani smo, Te kralja ljubimo srčno, ne kralji, Ti brat si nam po krvi, pristrčno Te pozdravljamo.

A ljubijo Te tudi oni in brata Te nazivajo, ki daleč preko mej svobodnih, v sužnosti še tavajo.

**Marica Paš, uč. IV. razr. v Rogatcu pri Straži**

Med drugimi sem se ožunačila tudi jaz in sklenila, da odgovorim na vprašanje, kaj mi v »Mladem Jutru« najboljša ugaja. Po pravici rečeno je bila najlepša povest »Jejarjevi čuvaji«. Želim, da bi bilo še več križank, ugank, pa tudi šale za male so mi prav všeč. Želim si tudi telovadnih igrice. Ob nedeljah rešujem križanke in uganke, kar me zelo veseli. Že v naprej se radujem božične številke in končujem z željo, da bi »Mlado Jutro« izhajalo vsaj dvakrat na teden.

**Tatjana Likar, uč. V. razr. Blagovica pri Lukovici**

»Mlado Jutro« mi je zelo všeč. Težko pričakujem nedelje, da ga dobim v roke. Najbolj mi ugajajo sanjave pripovedke, rada pa rešujem rebuse in kvadrate. Moja največja želja je, da bi izhajalo »Mlado Jutro« vsaj dvakrat na teden. Drugače pa sem zelo zadovoljna s Teboj.

**Milena Pečnik, uč. VI. razr. v Kranju**

Dragi stric Matic! Moj očka pravijo, da je dobra knjiga najboljši prijatelj. Zato tudi jaz prištevam »Mlado Jutro« med svoje prijatelje. Zelo mi ugaja in vedno ga težko pričakujem. Moja želja je, da bi vsaj dvakrat na teden in v večjem obsegu izhajalo. Pozdravljam vse »Jutrovčke«.

**Zdenka Pirnat, uč. IV. razr. državne osnovne šole v Kamniku**

**Pot v Indijo.** Brat mi je pisal pismo, kjer mi naroča: »Pridi k meni v Indijo!« Odpeljal sem se s prvim vlakom. A glej, stopil sem v nepravilni vlak, ki me je peljal v Nemčijo. Zato sem izstopil in si naročil kočijo, ki me je peljala tik do morja. Tu sem vstopil na parobrod. Dolgo, dolgo sem potoval po morju, preden sem stopil pred brata. A on me ni več spoznal. Ko sem mu povedal, kdo sem in kako se mi godi, me je radostno sprejel. Bilo je zelo lepo, le prekmalu sem moral odpotovati spet domov.

**Julijan Stamač, uč. IV. razr. v Ljubljani, Grablovičeva 18.**

Tudi pri nas v Bohinju smo naročeni na »Jutro«. Sprva sem samo površno pregledavala sličice, zdaj pa že preberem vse. Prav vse v »Mladem Jutru« mi je všeč, le to bi želela, da bi večkrat izšlo. Pa stric Matic ima že prav, ker do nedelje smo otroci že nestrpni in toliko rajši čitamo. Prav potih Ti zaupam, da me miška nagrada, zato Ti pišem teh par vrstic.

**Cvetka Vojvoda, uč. IV. razr. osnovne šole Bohinjska Bistrica 15**

## Spoštovani stric Matic,

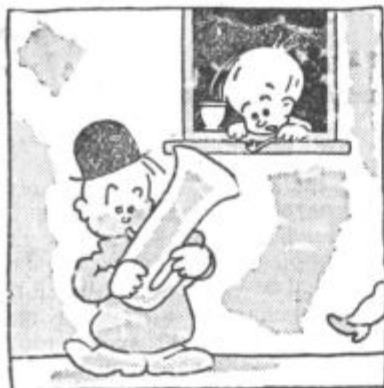
tudi jaz pišem ti par vrstic. Vem, da imaš vedno mnogo skrbi ker vsem pač ustreči moči ni. Zato le krepko naprej, tako kakor je bilo doslej. Upam, dragi stric Matic, da bo tudi zame kaj potic, Bog daj, da srečo bi imela in knjižico Kozamurnika prejela. Mladini kličem pa na glas: Le »Mlado Jutro« je za vas!

**Francka Nadečar, uč. IV. razr. osnovne šole Novi Sad, Temerinska ulica 115.**

»Mlado Jutro« mi zelo ugaja, zelo ljubim njegove povestice, najraje pa rešujem uganke in se zabavam s smešnicami. Vsak ponedeljek ga čitamo v šoli. Po njegovih navodilih delam igračke iz želoda in kostanja, pa pipe, zibke in košarice.

**Tonček Ogorelec, uč. II. b. razr. na Vrtači v Ljubljani**

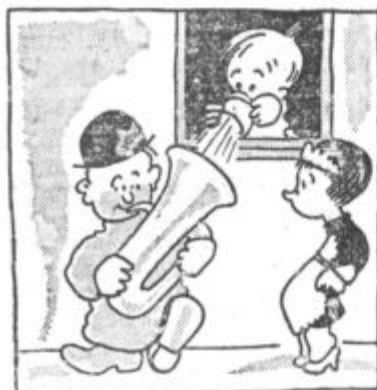
## Bumček in godec in njuni mehurčki



Piska, puha trobentač  
ta je iz sosednje fare —  
tu pod oknom svira pač,  
da se sliši milečare.



Bumček ni vam brez posluha,  
sliša in mehurčke puha.  
Škoda, da je brez trobente —  
on pokazal bi talente!



Komaj zmislil, že stori:  
milnico v trobento vlije.  
Godec piska, oj, hiti...  
to so čudne melodije!



Puha, puha v bombardon,  
da je poten v tolsta lica.  
Vsak mehur je ko balon,  
s strahom zre jih kuharica...

## Veča še ne veste

### O solnčni svetlobi

Solnčna svetloba se širi nepojmljivo hitro, vendar kljub temu potrebuje precej časa, preden doseže našo zemljo; solnčni žarek prileti k nam v 8 minutah. Na druge zvezde premičnice (planete) potrebuje solnčni žarek, ki preleti 300 tisoč kilometrov v sekundi, manj ali več: na Merkur 3 minute, na Venero 6 minut, na Mars 13 minut, na Jupiter 43 minut, na Saturn 1 uro 19 minut, na Uran 2 uri 38 minut, na Neptun 4 ure 8 minut. Po teh številkah potem lahko uganemo, kako neizmerno daleč od sonca so nekatere zvezde premičnice. Za primer vzemimo samo še to, da je ekvator, t. j. vzporednik, ki deli zem-

ljo na dva dela in je oddaljen od obeh tečajev enako po 90 stopinj, dolg 40.070 kilometrov, torej 7 in pol krat manj kakor pa preleti solnčni žarek v eni sami sekundi. Ali z drugo besedo: zemljo bi obletel solnčni žarek v manj kakor eni sedmimi sekunde.

### Rešitev križanke »Košarica grozdja«

Vođeravno: 1. prašič, 7. otava, 8. Golar, 9. lan.

Navpično: 2. rog, 3. atol, 4. šala, 5. Ivan, 6. čar.

Rešitev dopolnjevalke  
kostonj

Rešitev zlogovnice  
smeti — metla

Rešitev številnice  
prijatelji